

«Σ' εσάς που με ακούτε», ένα βήμα προς την αναγκαία ανανέωση του Κ.Θ.Β.Ε. (θεατρική κριτική)

20 2020mag.gr/culture/7489-s-esas-pou-me-akoyte-ena-vima-pros-tin-anagkaia-ananeosi-tou-k-th-v-e

Culture

Η Ανδριάνα Τσιότσιοι παρακολούθησε την παράσταση, σε σκηνοθεσία Χρήστου Θεοδωρίδη, στο Μικρό Θέατρο της Μονής Λαζαριστών, όπου και επέστρεψε έως και τις 30 Δεκεμβρίου.



ΠΡΟΒΟΛΗ

ΓΡΑΦΕΙ Η **ΑΝΔΡΙΑΝΑ ΤΣΙΟΤΣΙΟΥ**

28.11.2023 - 17:53

Το σκηνικό αποτέλεσμα μιας παράστασης μπορεί να μη μοιάζει με αυτό που περιμέναμε να δούμε και τότε να προκληθούν ενστάσεις κατά την κριτική αποτίμηση, όμως, εν γένει, πρόκειται για ένα ευχάριστο γεγονός που επιτρέπει να εξερευνήσουμε εκδοχές που μέχρι τότε δεν μας είχαν αποκαλυφθεί. Κάτι τέτοιο συνέβη και στην παράσταση **«Σ' εσάς που με ακούτε»**, που επέστρεψε στο **Μικρό Θέατρο της Μονής Λαζαριστών**, έως και τις **30 Δεκεμβρίου**.

Ο Χρήστος Θεοδωρίδης σκηνοθετεί και επεξεργάζεται δραματουργικά με την **Ιζαμπέλα Κωνταντίνιδου** το έργο της Λούλας Αναγνωστάκη, τοποθετώντας το στο Βερολίνο του 2023, καθώς οι κοινωνικοπολιτικές αναταραχές της στροφής του 20ού στον 21ο αιώνα που απασχόλησαν τόσο τη συγγραφέα, δεν σταμάτησαν να οξύνονται. Ταυτόχρονα, το έργο τοποθετείται στο παντού και το πάντα...



Ο ηλικιωμένος Χανς και η πολύ μικρότερη, Ελληνίδα σύζυγός του Μαρία, υπενοικιάζουν το σπίτι τους σε ένα νεαρό ζευγάρι Ελλήνων, τον Άγη και τη Σοφία. Πόσο ειρωνική μπορεί να μοιάζει για εμάς, μετα-μνημονιακά, αυτή η συνθήκη και πόσο φρικτά αστεία όταν μάλιστα, ο Έλληνας μεταπτυχιακός φοιτητής, ιδεολόγος, ετοιμάζεται να ξεσηκώσει τα πλήθη στην επερχόμενη συγκέντρωση που θα είναι μαζεμένοι «άνθρωποι από όλον τον κόσμο»; Ο Χρήστος Θεοδωρίδης κινείται στο φάσμα του νατουραλισμού χρησιμοποιώντας τα κοστούμια και τα σκηνικά του αντικείμενα συμβολιστικά.

Τα σκηνικά του **Εδουάρδου Γεωργίου** και τα κοστούμια της **Μαρίνας Κελεσίδου**, απροσδιόριστα χρονικά, με σύγχρονα στοιχεία και λεπτομέρειες μιας άλλης εποχής, αφήνουν την παράσταση μετέωρη μέσα στον χρόνο και πάντα επίκαιρη.



Η αγωνία των ανθρώπων να αλλάξουν την ιστορία, τη δική τους, των αγαπημένων τους και ολόκληρου του κόσμου και οι τάσεις φυγής τους, μεταφορικής ή κυριολεκτικής, μπορεί να αποβούν αυτοκαταστροφικές, όπως εκείνη του ηρωινομανούς Ιβάν, που νατουραλιστικά ενσαρκώνει ο **Γιώργος Κολοβός** επιτρέποντάς μας να δούμε στο πρόσωπό του την αποστασιοποίηση και την απάθεια ενός χρόνιου χρήστη, για όσα συμβαίνουν ή ακόμα και μοιραίες, όπως για τη Σοφία, (**Χρυσή Μπαχτσεβάνη**) που για να απαλλαγεί από τον φθόνο και τις κατηγορίες της μητέρας της καθώς και για να αποδείξει στον Άγη ότι είναι άξια της προσοχής του, πλησιάζοντας λίγο στην ηρωίδα του βιβλίου του, τη «δική του Ρόζα», επιδίδεται στο εμπόριο ναρκωτικών για χάρη του Ιβάν, ώσπου πέφτει νεκρή.

Η συγγραφέας, περίτεχνα δημιουργεί αντιθετικά ζεύγη: η Σοφία και η Τρούντελ, η νεαρή Γερμανίδα που εργάζεται στη γειτονιά, παρατηρήσιμη από τον Άγη. Η Σοφία και η Μαρία, που δεν έχει πάει ποτέ στην Ελλάδα αλλά ονειρεύεται να γυρίσει και να πίνει «αχνιστό ελληνικό καφέ», δοκιμάζει δε, σύγχρονες εκδοχές ελληνικών πιάτων, ενώ ο σκηνοθέτης, με χιούμορ, «κλείνει το μάτι» στις σύγχρονες στάσεις ζωής, την ώρα που οι προσπάθειές της δεν εκτιμώνται από τους Έλληνες επισκέπτες. Ο σύντροφος του Νίκου, αδερφού της Σοφίας, Τζίνο, αν και Ιταλός, συγκεντρώνει επάνω του μεγάλο μέρος της ελληνικής υποκουλτούρας των μπουζουκιών της δεκαετίας του 1980.



Την κίνηση των ηθοποιών και τις χορογραφίες, επιμελήθηκε η **Ξένια Θεμελή**, και εμείς βλέπουμε την οργή και την απογυμνωμένη αντίσταση σε οποιαδήποτε μορφή καταπίεσης. Οι φωτισμοί, που υπακούοντας στο ύφος της σκηνοθεσίας στάθηκαν στον λειτουργικό τους ρόλο, είναι του **Τάσου Παλαιορούτα**.

Εκτός από τους προαναφερθέντες, τον θίασο συμπληρώνουν οι: **Σεμίραμις Αμπατζόγλου** (Τρούντελ), **Πάρης Αλεξανδρόπουλος** (Τζίνιο), **Νικόλας Δροσόπουλος** (Νίκος), **Ελένη Θυμιοπούλου** (Μαρία), **Δημήτρης Ναζίρης** (Χανς) και **Μπέττυ Νικολέση**, με πολλές εξαιρετικές ερμηνείες που ακροβατούν ανάμεσα στην οργή και στις διαφορετικές εκφάνσεις του έρωτα, ενώ **ξεχωρίζει ο Νίκος Μήλιας στον ρόλο του Άγη**, του γεμάτου εντάσεις επαναστάτη, που περνάει σιωπηλά στον θρήνο τόσο της αγαπημένης του όσο και όλων εκείνων που σήμαινε η νεαρή Σοφία. Καταφέρνει, μάλιστα, σε πολλές περιπτώσεις, να γίνει «αόρατος» -όπως ορίζει τον αόρατο ηθοποιό στο ομώνυμο βιβλίο ο Γιόσι Όιντα.



Μια παράσταση για το σήμερα και το αύριο, για το εδώ και το εκεί. Όταν οι ηθοποιοί φωνάζουν στους συγκεντρωμένους να φύγουν από τη χώρα για να ζήσουν καλύτερα, μοιάζουν να φωνάζουν στους θεατές που συνεχίζουν, κόντρα στον καιρό, να προσπαθούν να ζήσουν στην Ελλάδα του 2023. Μια παράσταση που τελικά φωνάζει πως **«στη συγκέντρωση που θα γίνει αύριο, πρέπει να μιλήσουμε όλοι»**.

Εισιτήρια για την παράσταση ΕΔΩ.



ΠΡΟΒΟΛΗ